

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Uv 1481/06
21.02.2008. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Danice Bogdanović, predsednika veća, Vere Pešić i Gordane Džakula, članova veća, sa savetnikom Vrhovnog suda Srbije Vesnom Danilović, zapisničarem, u sporu po tužbi tužioca AA, koga zastupa punomoćnik AB, advokat, protiv tužene Vojne pošte broj aa Užice, radi poništaja rešenja tužene Up-2 br.44-2 od 26.07.2004. godine, u pravnoj stvari priznavanja prava na dnevnu naknadu po osnovu pripravnosti, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 21.02.2008. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE UVAŽAVA i PONIŠTAVA rešenje Vojne pošte broj aa Užice Up-2 br.44-2 od 26.07.2004. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem odbijena je žalba tužioca izjavljena protiv rešenja komandanta Vojne pošte aa-2 Užice, Up-1 br.19-2 od 05.07.2004. godine, kojim je odbijen njegov zahtev za priznavanje prava na isplatu dnevnica po osnovu „pasivnog dežurstva“.

Tužilac tužbom, podnetom preko punomoćnika Vrhovnom vojnom sudu 20.08.2004. godine, osporava zakonitost rešenja tuženog organa sa svih razloga propisanih članom 10. Zakona o upravnim sporovima. Istakao je da je nepravilno i pogrešno stanovište tuženog organa da tužilac ne obavlja neophodan hitan posao, a posebno da, budući da traži naknadu za sve vreme pripravnosti a ne za vreme neophodnih hitnih intervencija, to mu ista ne pripada. Kako je naveo, ukoliko je tuženi smatrao da je neophodno razdvojiti ova dva osnova nadoknade, morao je tu činjenicu sam ili preko prvostepenog organa utvrditi da li je dolazilo do hitnih intervencija ili je bilo reči o vremenu pripravnosti. Pri tom je, kako je istakao, tužilac u svom zahtevu od 10.06.2004. godine naveo da je 119 nedelja u poslednje tri godine proveo na ovakvim poslovima, odnosno „pasivnom dežurstvu“, a po tom osnovu tužiocu se ne isplaćuje ni uvećanje plate, niti uvećanje časova rada, niti pak preraspodela radnog vremena, pa stoga i ima pravo na predmetnu nadoknadu, a ukoliko ne ostvari pravo na takvu nadoknadu, mora postojati druga satisfakcija za njegovo dežurstvo i posao koji je trajao unazad tri godine, odnosno na dan podnošenja zahteva. Smatrajući da je povređen zakon na njegovu štetu, predložio je da sud tužbu uvaži i osporeno rešenje poništi.

U odgovoru na tužbu tuženi je u svemu ostao pri razlozima iz osporenog rešenja, pa je predložio da sud tužbu odbije.

Ispitujući zakonitost rešenja tuženog organa u smislu čl. 39. Zakona o upravnim sporovima ("Sl. list SRJ" br. 46/96), Vrhovni sud Srbije, koji je 21.11.2006. godine preuzeo nerešene predmete upravnih sporova pokrenutih pred Vrhovnim vojnim sudom do 31.12.2004. godine, ocenom navoda istaknutih u tužbi, odgovoru na tužbu i spisa predmeta ove upravne stvari, je našao da je tužba osnovana.

Iz obrazloženja osporenog rešenja i spisa predmeta proizlazi da je tužilac podneo zahtev od 10.06.2004. godine za priznavanje prava na isplatu dnevnica po osnovu pasivnog dežurstva, te da je prvostepenim rešenjem takav zahtev odbijen, uz poziv na član 24. stav 1. Uredbe o platama i drugim novčanim primanjima profesionalnih vojnika i civilnih lica u Vojsci Jugoslavije, a u vezi člana 96. Zakona o Vojsci Jugoslavije, koju odredbu Uredbe prvostepeni organ citira. Drugostepeni organ, odlučujući po žalbi, ocenio je prvostepeno rešenje kao pravilno i zakonito, zasnovano na pravilno utvrđenom činjeničnom stanju i doneto u skladu sa odredbom čl.16. stav 2. i

čl.77. Pravilnika o putnim i drugim troškovima u Vojsci Srbije i Crne Gore („Sl.vojni list“ br.38/93-7/04). Takođe je naveo da „uvažavajući navedeno objašnjenje nadležnog organa Ministarstva odbrane, drugostepeni organ smatra da sporna dnevna naknada pripada licu koje u mestu službovanja obavlja neophodan hitan posao, koji je kao takav odredio komandant korpusa i koji traje neprekidno preko 10-24 časa. Kako žalilac predmetnu naknadu traži za sve vreme pripravnosti a ne za vreme neophodnih hitnih intervencija, to prema mišljenju drugostepenog organa nisu ispunjeni propisani uslovi za priznavanje tražene dnevne naknade“.

Kod ovakvog stanja stvari, po oceni Vrhovnog suda Srbije, i tužbom osporeno i prvostepeno rešenje obuhvaćeni su bitnom povredom pravila postupka iz člana 199. stav 2. Zakona o opštem upravnom postupku, budući da ova rešenja ne sadrže utvrđeno činjenično stanje, razloge koji su bili odlučni pri oceni dokaza, razloge zbog kojih nije uvažen koji od zahteva stranke, precizne pravne propise i razloge koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na rešenje kakvo je dato u dispozitivu. Naime, prvostepeno rešenje uopšte ne sadrži utvrđeno činjenično stanje, koje je bilo odlučno prilikom rešavanja ove upravne stvari, pa se ne može zaključiti na osnovu kojih dokaza su utvrđene činjenice iz kojih u skladu sa citiranim odredbom, na koju se prvostepeni organ poziva, proizlazi da tužiocu ne pripada tražena naknada. Pri tom se iz prvostepenog rešenja ne može zaključiti o kakvom zahtevu je uopšte odlučivano, da li je u pitanju rešavanje o priznavanju prava tužiocu na isplatu dnevnica za pasivno dežurstvo, kako je tužilac u zahtevu naveo, ili je odlučivao, kako se to iz obrazloženja drugostepenog rešenja može zaključiti o tužiočevom zahtevu za isplatu naknade za obavljanje neophodnog i hitnog posla u mestu službovanja, a koji traje neprekidno preko 10-24 časa (u skladu sa članom 16. stav 2. Pravilnika na koji se tuženi u obrazloženju osporenog rešenja poziva). Pri tom ni drugostepeni organ, odlučujući o žalbi tužioca izjavljenoj na prvostepeno rešenje, ne otklanja ovu bitnu povredu pravila postupka učinjenu od strane prvostepenog organa, već donosi odluku kojom žalbu odbija, a prvostepeno rešenje ocenjuje kao zakonito i na pravilno utvrđenom činjeničnom stanju zasnovano, a da sam ne utvrđuje činjenice kada to već prvostepeni organ nije učinio, pri čemu govori i o pravilnoj primeni materijalno-pravnih odredaba, iako se prvostepeni organ u donošenju svoje odluke poziva na član 24. stav 1. Uredbe o platama i drugim novčanim primanjima profesionalnih vojnika i civilnih lica u Vojsci Jugoslavije (pri čemu ne navodi ni broj „Službenog vojnog lista“ u kome je ovakva Uredba objavljena), dok se drugostepeni organ poziva na odredbe člana 16. stav 2., čl.77. navedenog Pravilnika.

Kod ovako utvrđenih bitnih povreda pravila postupka, koje su i tuženi i prvostepeni organ učinili u donošenju tužbom osporenog i prvostepenog rešenja, te imajući u vidu da u postupku uopšte nije ni utvrđeno činjenično stanje koje je od značaja za donošenje odluke u ovoj upravnoj stvari, te imajući u vidu da su i osporeno i prvostepeno rešenje, pri tom, i kontradiktorni jedno drugome, kao i stanju u spisima, a da se sa sigurnošću ne može zaključiti ni o kakvom zahtevu su u ovom slučaju odlučivali (da li o zahtevu za naknadu za pasivno dežurstvo ili za obavljanje neophodnog i hitnog posla koji traje neprekidno preko 10-24 časa), Vrhovni sud Srbije je ocenio da je osporeno rešenje doneto uz povredu zakona na štetu tužioca, zbog čega je, primenom odredbe člana 41. stav 1. i 2., u vezi člana 38. stav 2. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u dispozitivu ove presude. U ponovnom postupku tuženi će na osnovu nesumnjivo utvrđenih činjenica, odlučnih za donošenje rešenja u ovoj upravnoj stvari, pre svega vodeći računa o tome šta tužilac zahtevom traži, u ponovnom postupku provedenom bez povrede pravila, primenom materijalno-pravnih odredaba, doneti zakonito rešenje, pri čemu će imati u vidu primedbe suda u pogledu postupka iznete u obrazloženju ove presude, kojima je vezan u smislu člana 61. istog Zakona.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU,

Dana 21.02.2008. godine, U-V 1481/06

Z a p i s n i č a r Predsednik veća - sudija

Vesna Danilović, s.r. Danica Bogdanović, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

SK